РІЗДВЯНИЙ ХОКЕЙНИЙ РОМАН

Любовне вкидання

КРІСТІН В. ДЖОЙ

КРІСТІН В. ДЖОЙ

Любовне вкидання

The Love Faceoff

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: The Love Faceoff, Kristine W. Joy.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Ділан

Чи може життя бути ще кращим? Не думаю.

Я спираюся на гранітну стільницю кухонного острівця й на мить милуюся краєвидом. Моя вітальня забита товаришами по команді й друзями, що святкують сьогоднішню перемогу над «Детройт Сентінелз».

Наша остання гра перед Днем подяки, і ми їх *розгромили*.

Музика пульсує з моєї індивідуальної звукової системи, бас вібрує рівно настільки, щоб відчувати його в грудях, але не заглушати розмови. Я беру пиво й проштовхуюся крізь натовп. Мій дім ідеальний для вечірок: відкрите планування, мінімалістичні меблі й рівно стільки пам'ятних речей із хокею «Глейшерз», щоб нагадати всім, за що оплачено все це, але не перетворити помешкання на святиню.

Саме за це я працював: успішна кар'єра на льоду… і життя, у якому я можу влаштовувати вечірки, про які люди говорять тижнями.

Мої товариші по команді збилися гуртками. Дехто з хлопців привів дружин чи дівчат, але я подбав, щоб запросити й багато самотніх красунь. Мені ж треба підтримувати репутацію.

До речі, про самотніх красунь…

Я кидаю чарівну усмішку: у мою вітальню пливуть дві приголомшливі блондинки-моделі, наче зійшли зі сторінок глян-

цю. Від їхньої впевненої ходи крутять головами всі новачки. А їхні обтислі сукні мало що залишають для уяви.

Мене не може не тягнути до них.

— Дівчата, *ласкаво просимо* до моєї скромної оселі. Будь ласка, почувайтеся як удома, — вітаюся я, грайливо підморгнувши.

Вони хихочуть у відповідь, і в їхніх очах танцюють веселі іскорки.

Та, що вища, з ногами від вух і в білій сукні, схиляється ближче й обвиває рукою мою руку. — Дякуємо, що запросив, Ділане. Тут просто шалено. Ми *щойно* говорили, що ти єдиний у команді, хто справді має стиль.

— А що я можу сказати? Це дар. — Я самовдоволено усміхаюся.

Але вона не встигає відповісти, бо вхідні двері розчахуються. Я бачу знайоме обличчя: це моя молодша сестра Дженна, а слідом лунає невпізнанний сміх її найкращої подруги Шайєнн, і вони заходять у дім.

— Дівчата, перепрошую. — Я вивільняюся з обіймів моделі й іду до передпокою, вже готовий усміхнутися, аж доки не бачу третю постать, що пленталася позаду.

Що, *в біса*, Ґарретт *тут робить*?

Моя усмішка застигає, коли я дивлюся, як моя найменш улюблена людина йде рука в руку з найкращою подругою моєї сестрички. Світле волосся Ґарретта, зачесане в хіпстерському стилі, широкі плечі та вічна єхидна посмішка змушують мене хмуритися. Не думайте, я цілком за хіпстерів...

Але не за тих, що є зарозумілими йолопами.

— Привіт, брате! — гукає моя молодша сестра. Хмурість ледве встигає зійти з мого обличчя, як Дженна обвиває мою талію руками. — Ти сьогодні чудово зіграв.

— Ага, — бурмочу я, дивлячись повз Дженну на Шайєнн та її хіпстера-хлопця. — Чому тут Ґарретт? — Мій голос стає тихішим, і Дженна зітхає.

— Ти ж знаєш, як Шей і Ґарретт зліплені докупи, — майже пошепки каже Дженна, досі міцно мене обіймаючи. — Просто будь милим.

— Гаразд. — Я не сперечаюся, бо сперечатися з сестрою марно. Вона втілення вогника: темно-каштанове волосся й зелені очі, як у мене, лишають слід у кожного, кого вона зустріне.

І Шей, що є частиною нашої родини майже п'ятнадцять років, така сама.

— Дивіться, кого кіт приволік, — кажу я, звівши брову, коли Шайєнн Блеквелл, прокляття мого життя, але у веселому сенсі, підходить до мене, на щастя, залишивши свого хлопця позаду. — Я не думав, що ти прийдеш.

— Я б ніколи не пропустила нагоди бути твоїм талісманом нещастя. — Карі очі Шайєнн іскряться пустотою, а вона відкидає шоколадне волосся за плече. Її оливкова шкіра виглядає бездоганною під світлом передпокою, і на якусь долю секунди я забуваю, що вона мені підклала свиню, привівши Ґарретта на мою післяматчеву вечірку. — Але шкода, що ти все одно виграв.

— Ага. — Я потираю пальцями щетину на щелепі. — Схоже, твоє невезіння не здолало моїх шалених умінь.

— Шалених умінь? — Дженна вибухає сміхом, закинувши голову, і звук розкочується по передпокою. — Будь ласка, не кажи так. Тобі тридцять, Ділане. Давай хоч *прикидатимемось* дорослими.

— Для нього це неможливо, — додає, сміючись, Шайєнн. — Він і досі вчиться писати власне ім'я.

— Це каже дівчина, яка...

— Привіт, друже, — перебиває мене Ґарретт, ставши поруч із Шайєнн і обвивши рукою її талію. — Як справи?

Мені було б краще, якби ти мене не перебивав.

— Чудово, — кажу я, прочищаючи горло й зустрічаючи його погляд прямо. Я вищий за нього на пристойну пару дюймів, але навіть так наші очі майже на одному рівні, і його холодні блакитні очі впиваються в мої. Він ніколи мене не любив... Або, може, це я ніколи не любив його.

Важко сказати.

— Шей розповіла тобі про моє підвищення в «айТек»? — питає Ґарретт, ніби мені справді є діло до того, що він робить зі своїм життям. — Сподіваюся, цього року ми вийдемо на новий рівень. — Він стискає талію Шайєнн, і вона розквітає від уваги.

— Усе може бути, — пищить вона, поглядаючи на свого хлопця так, ніби він не повторює одну й ту саму фразу вже два роки, і нічого не відбувається. Я хмурюся, як Шей поводиться поряд із ним. Зніяковіла й крихітна. Це протилежність дівчини, з якою я виріс. Зазвичай вона така ж вогняна, як моя сестра, тільки її вогонь супроводжується безглуздістю, якій немає рівних...

Ну, крім моєї.

— Є якісь особливі плани на День подяки? — Я знову звертаюся до Шей.

Її вираз обличчя миттю змінюється на виклик. — Якби й були, я б їх точно не розкривала тобі... — Вона кидає на мене лукавий погляд. — Але цього року я цілком готова підняти свою гру. Минулого разу ти мене дістав тим фальшивим павуком, але ще однієї поразки я *не* візьму.

— Змусю тебе з'їсти ці слова. — Я тягнуся й торкаюся її носа, ігноруючи роздратований погляд її хлопця. Ми з Шайєнн розі-

груємо одне одного на День подяки вже понад десять років, *задовго* до того, як Ґарретт з'явився на горизонті.

Хай терпить.

— Ви дивні, — пирхає Ґарретт, досі не відпускаючи Шайєнн. — Не розумію, навіщо ви беретеся за цю дурню. — Він звертається до своєї дівчини: — Дитинко, ти надто розумна для цих дитячих витівок.

Дитинко. Це пестливе слово відлунює в моїй голові так, наче він вилаявся. Я *ненавиджу* солодкі слова між парами. Це дратує. Чи, може, дратує лише Ґарретт. Є щось геть неправильне в чоловікові, що грає в теніс і їздить на «пріусі», коли він називає таку жінку, як Шей, *дитинкою*.

Але чого вже там, не мені судити, хто кого любить, а Ґарретт і Шайєнн *здебільшого* разом уже років чотири.

— Сподіваюся, вам усім сподобається вечірка, — кажу я, коли розумію, що Ґарретт не збирається зникати. Я відступаю вбік і жестом запрошую всіх трьох далі в мій дім. Глухий гуркіт баса б'є мені в груди, поки очі проводжають Шайєнн, а з головної вітальні долинає сміх.

— Мені він справді не подобається, — кажу я тихо, коли сестра зупиняється поруч, теж дивлячись, як вони заходять у вітальню. — Від нього мороз іде по шкірі.

Дженна сміється й хитає головою. — Він не маніяк, Ділане. Просто йолоп. І, можливо, трохи дивний. Шайєнн каже, що він досі займається цим відбілюванням свого...

— Я не хочу знати, — обриваю я її здригнувшись. — Це остання командна вечірка перед Днем подяки, і я б хотів провести її, відпочиваючи з усіма, а не уявляючи образи про хлопця Шайєнн, які можуть травмувати мене на все життя.

— Те саме. — Вона зітхає. — Але на жаль, я застрягла з інформацією, яку мені дали. — Дженна проводить пальцями

крізь темні хвилі волосся. — Знаєш, я справді думала, що коли вони розійшлися на Гелловін, це було вже назавжди.

— Не думаю, що нам *так* поталанить, — пирхаю я. — Я просто сподіваюся, що він щось зламає, і я зможу подати до суду за збитки.

Дженна не сміється з мого жарту. Натомість її вираз стає серйозним. — Єдине, що ця людина здатна зламати, це серце Шайєнн, і я не розумію, чому вона дозволяє йому робити це знову й знову.

— Вона така вперта, — кажу я, ігноруючи захисний укол у грудях. Шей так давно є частиною моєї родини, що я відчуваю до неї те саме бажання піклуватися, що й до Дженни, навіть якщо ми тепер бачимося не так часто.

— А той симпатичний новачок тут? — Запитання Дженни перебиває мої думки. — Ну знаєш, той, з очима, як океан? — Я чую, як вона розтягує слова. Вона в захваті від Пола Біллардса.

Фу.

Але я не можу їй збрехати.

— Він тут, — кажу я неохоче. — Але не забувай, що я тобі казав. Він не вдягає взуття в душі в роздягальні.

— Ой, облиш. — Вона штовхає мене в груди, а тоді іде геть, ефектно відкинувши волосся.

Я закочую очі на сестру й видихаю. Я майже впевнений, що всі гості вже прибули, включно з тими, кого не запрошували.

Клятий Ґарретт.

Я хмурюся від цієї думки, але швидко вирішую її відігнати. Мені здається, цей хлопець не зникне більш ніж на кілька тижнів, хоч як мені хотілося б.

Я повертаюся у вітальню. Мій товариш по команді Блейз і його дружина Едді зараз співають караоке, а всі інші дивляться й хихочуть, як фальшиво вони співають.

Я кидаю погляд до задніх дверей, де деякі інші мої товариші бовтаються біля басейну, хоча й не плавають. Басейн підігрівається, але нікому ніколи до цього діла, коли свята вже так близько.

На моє плече лягає рука, і я бачу мого найкращого друга й товариша по команді, що усміхається мені. Чорне, як смола, волосся Кейда зачесане вбік, і в ньому тепер є щось таке, що ніби сяє.

— Ти зіграв як чемпіон, Вільямстоне, — каже він. — Клянусь, гра перед Днем подяки в тебе завжди найкраща.

— Та ні. — Я махаю рукою, прикидаючись скромним. — Кожна моя гра найкраща.

— Гаразд. — Кейд хитає головою. — Я забув, що ти не вмієш тримати своє его під контролем ці дні.

— Що? Ні. Воно завжди під контролем. — Мій погляд блукає кімнатою. Я помічаю, як Дженна хихоче, роблячи ковток зі свого келиха, і її очі прикуті до Пола. Я не проти новачка, але сподіваюся, що він триматиме свої жадібні руки при собі.

— Твоїй сестрі, схоже, справді подобається Пол, — розмірковує Кейд, підштовхуючи мене ліктем.

— Не можу сказати, що розумію чому... — буркаю я.

— Та могло бути й гірше. Їй міг би подобатися Бред.

Я кидаю на нього огидний погляд, думаючи про новачка, що проводить більше часу, колупаючись у носі, ніж граючи. — Гадаю, довелося б втрутитися. — Я завжди казав собі, що ніколи не стану на шляху сестри, навіть якщо їй сподобається хтось із моєї команди, але в мене *таки* є свої межі.

Кейд вибухає реготом. — А хто та дівчина?

— Яка? — Я самовдоволено усміхаюся, кинувши погляд на двох блондинок-моделей.

Усмішка воротаря згасає. — Та, з якою ти сміявся тут кілька хвилин тому.

— А, це Шей. Найкраща подруга й сусідка по кімнаті моєї молодшої сестри. — Я знизую плечима, а тоді помічаю, що її вже нема в домі. Мабуть, вони вийшли надвір, і, чесно кажучи, воно й на краще. Ґарретт, що дихає тим самим повітрям, що й я, не те, чим я захоплююся.

— Стривай, *то* була Шайєнн? Ого, я її навіть не впізнав. Давно вона не ходила на вечірки...

— Так, ну, сьогодні вона тут зі своїм хлопцем.

— Круто. — Кейд каже це так, ніби сам не дуже впевнений, і я скривлюся. — Стривай, це той дратівливий тип, на якого ти скаржишся майже на *кожне* свято?

Невже я справді скаржуся на Ґарретта так багато?

— Ем... Може. Мабуть. — Я переношу вагу на п'яти, мої чорні «Ванси» різко контрастують із білим килимом під ногами. Не розумію, чому я колись погодився на таку підлогу. Я витрачаю більше грошей на її чистку, ніж витратив на встановлення.

— Знаєш, мабуть, це єдина людина, на яку я чув від тебе скарги. Ти зазвичай дружиш з усіма. — Кейд робить ковток зі свого келиха, кидаючи на мене усмішку.

— Це кажеш мені ти, у кашеміровому светрі. — Я показую на оливкову річ на ньому.

— Його мені подарувала Елла.

— Логічно. Він точно має вайб вчительки математики. — Я сміюся. — Слухай, я розумію, що тобі подобається, що твоя наречена вчителька й усе таке, але це не означає, що тобі теж треба одягатися, як вона.

Він жартівливо б'є мене в руку. — Замовкни.

— До речі, чи прийде Елла сьогодні?

— Так, вона буде за хвилинку. Вона завозить Колтона до друга додому.

Я відчуваю легкий укол чогось у грудях, коли думаю про маленьку родину, яку набув Кейд, давши минулого року уроки катання сину Елли, якому одинадцять. Ці троє від того часу нерозлучні.

Це… мило. У нудотний спосіб.

— Круто. Я радий, що Елла змогла прийти сьогодні. Мабуть, піду перевірю гостей надворі. — Я киваю йому й прямую до дверей патіо.

До речі, якщо є шанс штовхнути Шайєнн у басейн, я його *не* пропущу.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/the-love-faceoff/